

Egy este Doroghyéknál

Már megint szombat volt. Nem szeretem a szombatokat, mert egész nap nyomaszt, hogy este Doroghyékhoz kell mennem.

Nem azért, mert nem szerettem tanítani, na meg az a két forint is jól jött, de akárhányszor mentem, Sanyi nem lett okosabb.

Eljött a délután, én pedig Doroghyék háza felé indultam. Amikor beléptem, Viola éppen a konyhában sürgölődött, a levegőben pedig friss pogácsa illata szállt. Ránéztem, és láttam, milyen fáradt. Hiszen nagybeteg édesanyjuk helyett ő látta el az egész családot. Fekete öltözéke és mogorva tekintete sem árulkodott boldogságról. Ilike szokatlanul csendesen kuporgott a sarokban. Azon tűnődtem, mi történhetett, mivel máskor mindig nevetett, és kacaja olyan volt, mint egy gerlice turbékolása.

Köszöntem, majd bementem a szobába, ahol Sanyi már várt. De nem úgy, mint egy tisztességes diák, könyvekkel és füzetekkel, hanem vigyorogva, kezében a csúzlijával. Látszott rajta, hogy esze ágában sincs tanulni. Hátrafordultam Bellához, aki, szokásához híven, most is benn volt a szobában, és hímezgetett. Kedvesen rám mosolygott gyönyörű szemeivel, mire én zavarba jöttem.

Gyorsan leültem Sanyival szemben, és előszedtem a könyveimet. Jó darabig eltartott, mire rávettem, hogy figyeljen rám. Újfent elkezdtük a latin igeidők gyakorlását, sajnos kevés sikerrel.

Egyszer csak Doroghy úr lépett be a szobába kopogás nélkül. Ügyet sem vetett rám, odalépett Sanyihoz, és megsimogatta a fejét. Éreztem rajta a bor erős szagát, ami, akár máskor, most is megrémisztett. Szerencsére nem maradt sokáig. Odaköszönt Bellának, és már ment is ki. Még próbálkoztam egy darabig, hogy megértessem Sanyival a latint. Az órára pillantva láttam aztán, hogy indulnom kell. Kifelé menet Viola megkínált pogácsával. Megköszöntem, majd megkönnyebbülve léptem ki a ház kapuján.

Hála Istennek, ezt az alkalmat is túléltem, most ár vidáman indultam Pósalaky úr háza felé.

Németh Laura 8.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola